

רע"פ 3313/17 - מוחמד עאסלה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 3313/17

לפני: המבקש:
כבוד השופט ס' ג'ובראן
מוחמד עאסלה

נגד

המשיב: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה מיום 28.2.2017 בעפ"ת 39016-02-17 שניתן על ידי כבוד השופט א' טובי

בשם המבקש: עו"ד ר. אסדי; עו"ד א. אורון

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (השופט א' טובי) בעפ"ת 39016-02-17 מיום 28.2.2017, במסגרתו נדחה ערעור על החלטות בית משפט השלום לתעבורה בחיפה (השופט ש' בנג'ו) מימים 12.2.2017 ו-16.2.2017, בגדרן נדחו בקשות לביטול פסק דינו בתת"ע 12553-11-15 מיום 10.7.2016.

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום אשר מייחס לו עבירת עקיפה בדרך לא פנויה, לפי תקנה 47(ד) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961. על פי עובדות כתב האישום, עת נהג המבקש ברכבו ביום 11.10.2015, ביצע עקיפה של רכב אחר בשעה שהדרך לא הייתה פנויה, ובאופן שלא איפשר לו להשלים את העקיפה בבטחה. המבקש הורשע בעבירה זו על ידי בית משפט השלום לתעבורה לאחר שלא התייצב לדיון שנערך בעניינו, לפי סעיפים 240(א)(2)

ו-240(א)(3) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי). בגין הרשעתו בעבירה זו גזר עליו בית משפט השלום לתעבורה עונש של 3 חודשי פסילת רישיון בפועל; 3 חודשי פסילת רישיון על תנאי למשך 3 שנים; וקנס בסך של 1,500 ש"ח, או 15 ימי מאסר תמורתו.

3. המבקש הגיש לבית משפט השלום לתעבורה בקשה לביטול פסק הדין, ומשזו נדחתה הגיש עליה בקשה לעיון נוסף, אשר נדחתה אף היא. בערעורו לבית המשפט המחוזי על החלטות אלו גרס המבקש כי שגה בית משפט השלום לתעבורה בקובעו כי בקשתו לביטול פסק הדין הוגשה באיחור, הואיל ונודע למבקש על פסק הדין רק בסמוך למועד הגשת הבקשה; כי היעדרות בא כוחו מהדין נבעה ממצבו הרפואי של האחרון, וכי לא הוגשה בקשה לדחיית מועד הדין בשל טעות; וכי הוא כופר בעבירה שיוחסה לו, שכן לטענתו העקיפה בוצעה כשהדרך הייתה פנויה.

בפסק דינו קבע בית המשפט המחוזי כי הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה לאחר המועד הקבוע בחוק, וכי אפשר שטעם זה מספיק לדחיית הערעור. בית המשפט המחוזי לא מצא צידוק להיעדרותו של המבקש ובא כוחו מהדין, וציין כי היה ברשות האחרון די זמן להגיש בקשה לדחיית הדין, חרף התאונה שעבר. עוד הטעים בית המשפט המחוזי כי שכחה אינה מצדיקה אי-הופעה לדיון, אף אם זו נעשית בתום לב. בית המשפט המחוזי קבע כי כפירתו של המבקש בעבירה אינה מתיישבת עם הדברים שנרשמו מפיו במעמד רישום הדו"ח, ולפיהם אמר לשוטר "צודק, מיהרתי פשוט לסבתא שלי". לבסוף ציין בית המשפט המחוזי כי העונש שהושת על המבקש סביר וכי אין בו כדי להקים חשש לעיוות דין.

4. בבקשתו זו, המבקש גורס כי עניינו מעורר שאלות משפטיות שונות הקשורות בתחולתו של סעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי על נאשם אשר מיוצג על ידי סניגור, אך זה אינו מתייצב בשמו לדיון; וכן שאלות הכרוכות באפשרות לבטל פסק דין שניתן שלא לפני הנאשם מחמת עיוות דין לפי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי. עוד סבור המבקש כי בהחלטותיהן של הערכאות הקודמות ובפסקי דיין נפלו מספר שגיאות מהותיות אשר מקימות עילת עיוות דין ומצדיקות היענות לבקשה.

5. אין בידי לקבל את הבקשה. הלכה היא כי אין מעניקים רשות ערעור שנייה אלמלא הבקשה מעוררת סוגיה עקרונית, בעלת חשיבות כללית - משפטית או ציבורית (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) פ"ד לו(3) 123 (1982)); או מעוררת שיקולי צדק ייחודיים לנסיבות אותו מקרה (רע"פ 5066/09 אוחיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). איני סבור כי תנאים אלה מתקיימים בעניינו של המבקש. עניינה של בקשה זו בנסיבותיו הפרטניות של המבקש והיא אינה מעלה כל שאלה בעלת חשיבות כללית. נסיבות אלו, שבהן אי-התייצבותו של נאשם משותפת לו ולסניגורו, אינן בבחינת חזון נפרץ (השוו: רע"פ 222/13 מחמוד נ' מדינת ישראל (17.1.2013)), ואינן מוצא כי הן מעוררות שאלה עקרונית אשר לא נידונה בפסקי הדין הרבים שניתנו בבית משפט זה בשאלת פרשנותם ותחולתם של סעיפים 130(ח) ו-240 לחוק סדר הדין הפלילי (ראו למשל: רע"פ 718/12 ואיל נ' מדינת ישראל (4.4.2012); רע"פ 1624/12 רייס נ' מדינת ישראל (29.2.2012); רע"פ 2673/11 זימנר נ' מדינת ישראל (12.4.2011); רע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' מנחם (6.1.2009)).

כמו כן, לא מצאתי כי הנסיבות האישיות שציין המבקש בבקשתו מעוררות שיקולי צדק ייחודיים המצדיקים התערבות בפסק דינו של בית המשפט המחוזי. טענותיו בדבר עיוות הדין אשר נגרם לו כתוצאה מהרשעתו הובאו בפני בית המשפט המחוזי וזכו להתייחסות ממצה בפסק דינו, ומשכך אינני מוצא לשעות לבקשתו על בסיסן.

6. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, א' באייר התשע"ז (27.4.2017).

שׁוֹפֵט
